

navnlig er af stor Betydning for de Elever, der er anbragt rundt omkring paa vore Skolehjem og Ungdomshjem til Opdragelse. Under Arbejdet med Eleverne omkring paa disse nævnte Hjem er man i de senere Aar blevet mere og mere klar over, at det er af stor Betydning for et godt Resultat af Arbejdet, at Hjemmene kan komme i et godt Forhold til, i alt Fald til en venlig Forbindelse med Elevernes Forældre. En saadan Forbindelse mellem Hjemmenes Ledelse og Elevernes Forældre har ofte til Følge, at Forældrene ser med langt større Forstaaelse og Velvillie paa det Arbejde, som udføres fra Hjemmenes Side. Der er ikke faa Eksempler paa, at i de Tilfælde, hvor det har været muligt for Forældrene at aflægge Besøg i det Hjem, hvor deres Børn var anbragt, har dette haft til Følge, at de helt har ændret deres Syn paa Optagelseshjemmene, selvfølgelig i høj Grad til Gunst for Resultatet af den Opdragelse, Eleverne dør er Genstand for. Imidlertid har der været den Vanskelighed ved at faa ordnet dette Forhold paa en god Maade, at man hidtil ganske har savnet Midler til at hjælpe fattige Forældre, som bor langt fra Opdragelseshjemmet, til et Besøg paa dette. Jeg ved, at der omkring paa Hjemmene er et indtrængende Ønske om, at der kunde tilvejebringes en lille Bevilling paa nogle faa Hundrede, f. Eks. 500 Kr., hvoraf der kunde ydes en saadan Hjælp indenfor rimelige Grænser. Jeg kunde tænke mig en saadan Bevilling henlagt under Overinspektionens Administration, saa at der af denne Bevilling kunde ydes passende Tilskud efter Indstilling fra Opdragelseshjemmenes Ledere. Jeg vil til Støtte for denne Henstilling gøre opmærksom paa, at Hjemmenes Ledere mange Gange maa nægte flinke Elever Tilladelse til at aflægge Besøg i deres eget Hjem, selv om Forældrene har en redelig Villie til at passe paa deres Børn under saadanne Besøg. Maaske kan de Boligforhold, under hvilke Forældrene lever, være Grunden til en saadan Nægtelse, maaske kan Grunden ogsaa være den, at Forældrene ikke kan passe paa, at Børnene ikke kommer sammen med deres gamle daarlige Kammerater, saaledes at hvad der er bygget op, under saadanne Forhold nemt kan rives ned igen. Man kommer derfor let til fra Ledelsens Side at gøre Forskel mellem de Elever, hvis Forældre lever under gode ydre Forhold, og dem, hvis Hjem frembyder særlig Fare; men at det er meget uheldigt at gøre en saadan Forskel, vil

enhver let kunne se. Hertil kommer ogsaa dette, at de Forældre, som ved Selvsyn har overbevist sig om, at Børnene lever under gode Forhold paa disse Skolehjem og Opdragelseshjem, ganske sikkert vil være interesseret i at bringe Børnene tilbage til Hjemmene, naar de er gaaet bort derfra, hvilket nu og da sker. Nu kunde jeg tænke mig, at den højtærede Socialminister vilde henvise til, at der paa Finanslovsforslaget findes en Bevilling til Opmuntringspræmier for Børn under offentlig Forsorg, men jeg vil gerne overfor denne eventuelle Henviisning gøre gældende, at der er i høj Grad Brug for dette Beløb til den Anvendelse, hvortil det er stillet til Raadighed, og at der af dette Beløb vanskeligt vil kunne blive noget tilovers til Anvendelse i den Retning, jeg her har peget paa. Kunde derfor den højtærede Minister stille i Udsigt, at der vil blive stillet f. Eks. 500 Kr. til Raadighed til den her skitserede Anvendelse, ved jeg, at det vil vække almindelig Glæde paa vore Opdragelseshjem og i mange fattige Hjem, hvor Forholdene har nødvendiggjort, at Børnene har maattet anbringes til Opdragelse udenfor Hjemmet.

Jeg skal dernæst med ganske faa Ord omtale det saakaldte Ryslingspørgsmaal, da det nu en Gang er rejst her paa Rigsdagen af det ærede Medlem Hr. Povlsen. Jeg vil allerførst forudskikke den Bemærkning, at jeg meget kunde ønske, at dette Spørgsmaal maa finde sin Løsning under de fredeligst mulige Former. Vel ved jeg, at Sangens Ord: Fred er ej det bedste, men at man noget vil, har Gyldighed, men det er dog saaledes — og det maa man ikke lukke Øjnene for —, at rejstes først Spørgsmaalet her, vil det let føre til et Slags Stormvejr ud over Landet til liden Nytte, om ikke til stor Skade for en god Løsning af denne Sag. I det hele taget mener jeg, at Tiden ikke er inde til ørkesløse Diskussioner om Ritualspørgsmaal, Tiden er inde til, at alle gode Kræfter i højere Grad, end Tilfældet hidtil har været, ogsaa indenfor vor Folkekirke, samler sig for at løse alle de mange Spørgsmaal, som har rejst sig, og ikke alene for at løse disse Spørgsmaal, men ogsaa for at læge de Saar, som Verdenskrigen har slaæet i vort Folkesamfund. Som bekendt hører jo den langt overvejende Del af den danske Befolkning hjemme i den danske Folkekirke; indenfor dens Rammer har vi og vore Fædre før os levet vort Liv i Regn og Solskin, i Storm og i Stille. Selv om vi ikke altid har været fuldt til-